

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (ГОЛЯМ СЪСТАВ)

29 юни 2010 година*

По дело С-28/08 Р

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 23 януари 2008 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н С. Docksey и г-н Р. Aalto, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

подпомагана от:

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-жа Е. Jenkinson и г-жа V. Jackson, в качеството на представители, подпомогани от г-н J. Coppel, barrister,

* Език на производството: английски.

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н В. Driessen и г-жа С. Fekete, в качеството на представители,

встъпили страни в производството по обжалване,

като другите страни в производството са:

The Bavarian Lager Co. Ltd, установено в Clitheroe (Обединеното кралство), за което се явяват г-н J. Webber и г-н M. Readings, solicitors,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

подпомагано от:

Кралство Дания, за което се явява г-жа В. Weis Fogh, в качеството на представител,

Република Финландия, за която се явява г-н J. Heliskoski, в качеството на представител,

Кралство Швеция, за което се явява г-жа К. Petkovska, в качеството на представител,

встъпили страни в производството по обжалване,

Европейски надзорен орган по защита на данните, за който се явяват г-н Н. Hījumans, г-н А. Scirocco и г-н Н. Kranenborg, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н А. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н К. Lenaerts, г-жа R. Silva de Lapuerta и г-жа С. Toader, председатели на състави, г-н А. Rosas, г-н К. Schiemann, г-н Е. Juhász (докладчик), г-н G. Arestis и г-н T. von Danwitz, съдии,

генерален адвокат: г-жа Е. Sharpston,
секретар: г-н Н. von Holstein, заместник-секретар,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 юни 2009 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 октомври 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 С жалбата си Комисията на Европейските общности иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд [понастоящем Общият съд] на Европейските общности от 8 ноември 2007 г. по дело Bavarian Lager/Комисия (Т-194/04, Сборник, стр. II-4523, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), доколкото с него се отменя Решение на Комисията от 18 март 2004 г. (наричано по-нататък „спорното решение“), с което се отхвърля заявката на The Bavarian Lager Co. Ltd (наричано по-нататък „Bavarian Lager“) за достъп до пълния протокол от събранието от 11 октомври 1996 г., проведено в рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка (наричано по-нататък „събранието от 11 октомври 1996 г.“).

Правна уредба

- 2 Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10) налага на държавите членки при обработването на личните данни да осигурят защита на свободите и основните права на физическите лица, а именно на правото на личен живот по отношение на обработката на лични данни, за да се осигури свободното движение на лични данни в Европейската общност.

- 3 Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142) е приет на основание член 286 ЕО.
- 4 Първо, второ, пето, седмо, осмо, дванадесето, четиринадесето и петнадесето съображение от Регламент № 45/2001 или определени части от тях гласят:

„(1) Член 286 от [ЕО] изисква актовете на Общността относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни и свободното движение на такива данни да се прилагат спрямо институциите и органите на Общността.

(2) Една напълно функционална система за защита на личните данни изисква да се определят не само права за субектите на данни и задължения за онези, които обработват лични данни, но и подходящи санкции за нарушителите и за наблюдение и контрол от страна на независим надзорен орган.

[...]

(5) Необходим е регламент, който да осигурява на физическите лица законно приложими права [...]

[...]

(7) Лицата, които ще бъдат обект на защита, са онези, чиито лични данни при каквито и да е обстоятелства се обработват от институции или органи на Общността [...]

(8) Принципите за защита на данните следва да се прилагат по отношение на всяка информация, която се отнася за идентифицирано или идентифицируемо лице. [...]

[...]

(12) Необходимо е да се гарантира последователно и еднакво прилагане на територията на цялата Общност на правилата за защита на основните права и свободи на физическите лица по отношение на обработката на лични данни.

[...]

(14) За целта следва да се приемат мерки, които да са задължителни за институциите и органите на Общността. Тези мерки следва да се прилагат за всички обработки на лични данни от страна на всички институции и органи на Общността дотолкова, доколкото се извършват при упражняване на дейности, които изцяло или частично попадат в обхвата на правото на Общността.

(15) Когато тази обработка се извършва от институции или органи на Общността при упражняване на дейности, попадащи извън обхвата на настоящия регламент, по-специално посочените в дялове V и VI от Договора [за ЕС, в редакцията му преди Лисабонския договор], защитата на основните права и свободи на отделните лица се гарантира при надлежно съблюдаване на разпоредбите на член 6 от [този Договор за ЕС]. Достъпът до документи, включително и условията за достъп до документи, съдържащи лични данни, се урежда от правилата, които са приети въз основа на член 255 [...] [ЕО], чийто обхват включва дялове V и VI от [посочения Договор за ЕС].“

5 Член 1от Регламент № 45/2001 гласи:

„1. В съответствие с настоящия регламент институциите и органите, които са създадени от или въз основа на Договорите за създаване на Европейските общности, оттук нататък наричани „институции или органи на Общността“, защитават основните права и свободи на физическите лица, и по-специално правото им на личен живот по отношение на обработката на лични данни, както и не ограничават или забраняват свободното движение на лични данни помежду си или до получатели, спрямо които се прилага националното право на държавите членки, които изпълняват Директива 95/46 [...]

2. Учреденият с настоящия регламент независим надзорен орган, оттук нататък наричан „Европейски надзорен орган по защита на данните“, наблюдава и контролира прилагането на разпоредбите на настоящия регламент по отношение на всички операции по обработка на лични данни, извършвани от институцията или орган на Общността.“

6 Член 2 от този регламент предвижда:

„По смисъла на настоящия регламент:

- а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с физическо лице с установена или подлежаща на установяване самоличност, оттук нататък наричано „субект на данни“; лице с подлежаща на установяване самоличност е лице, чиято самоличност може пряко или косвено да се установи, по-специално по идентификационен номер или по един или повече специфични фактора за неговата/нейната физическа, психологическа, психична, икономическа, културна или социална самоличност;

- б) „обработка на лични данни“ [...] означава всяка операция или съвкупност от операции, които се извършват със или без автоматични средства по отношение на личните данни, като събиране, записване, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, справка, използване, разкриване чрез изпращане, разпространение или другояче предоставяне, подреждане или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване;

[...]“

7 Член 3 от посочения регламент гласи:

„1. Настоящият регламент се прилага за обработката на данни от всички институции и органи на Общността дотолкова, доколкото тази обработка се извършва при упражняване на дейности, които изцяло или частично попадат в обхвата на правото на Общността.

2. Настоящият регламент се прилага за обработката на данни, която изцяло или частично се извършва чрез автоматични средства, както и за неавтоматичната обработка на лични данни, които съставляват част от архивираща система или са предназначени да бъдат част от архивираща система.“

8 Съгласно член 4 от същия регламент:

„1. Личните данни трябва да бъдат:

а) безпристрастно и законно обработвани;

б) събирани за конкретни, изрично указани и законни цели и да не бъдат впоследствие обработвани по несъвместим с тези цели начин. [...]

[...]“

9 Член 5 от Регламент № 45/2001 гласи:

„Лични данни могат да се обработват само ако:

а) обработката е необходима за изпълнението на задача, която [е] в интерес на обществото въз основа на Договорите за създаване на Европейските общности или други приети въз основа на тях юридически актове или при легитимно упражняване на официални правомощия, предоставени на институцията или органа на Общността или на трета страна, пред която се разкриват данните, или

б) обработката е необходима за съобразяване със законно задължение, което се прилага спрямо контролиращия орган, или

[...]

г) субектът на данните недвусмислено е дал своето съгласие [...]

[...]“

¹⁰ Член 8 от този регламент, озаглавен „Предаване на лични данни на получатели, които са различни от институции и органи на Общността и спрямо които се прилагат разпоредбите на Директива 95/46[...]“, предвижда:

„Без да се засягат разпоредбите на членове 4, 5, 6 и 10, лични данни се предават на получатели, които са подчинени на разпоредбите на национално законодателство, прието в изпълнение на Директива 95/46[...] само ако:

- а) получателят удостовери, че данните са необходими за изпълнението на задача, която се осъществява в интерес на обществото или е предмет на упражняване на публична власт, или

- б) получателят удостовери необходимостта от предаване на данните, и ако няма основания да се предполага, че биха могли да бъдат засегнати легитимните интереси на субекта на данните.“

- 11 В член 18 от посочения регламент, озаглавен „Право на възражение от страна на субекта на данните“, се уточнява:

„Субектът на данните има право:

- а) по всяко време на [императивни] и легитимни основания, свързани с конкретното му/й положение, да възразява срещу обработката на свързани с него/нея данни, освен в случаите по член 5, букви б)—г). При наличие на основателно възражение съответните данни не могат повече да бъдат обект на обработка;
- б) да бъде информиран преди личните данни да бъдат разкрити за първи път пред трети страни или преди да бъдат използвани от тях за преки маркетингови цели, както и изрично да му бъде предоставено право на безплатно възражение срещу такова разкриване или използване.“

- 12 Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) определя принципите, условията и ограниченията на правото на достъп до документите на тези институции, предвидено в член 255 ЕО. Този регламент се прилага от 3 декември 2001 г.

- 13 Съгласно първо съображение от Регламент № 1049/2001:

„Член 1, втора алинея от Договора за [ЕС в редакцията му преди Лисабонския договор] е посветен на понятието за откритост, като посочва, че Договорът

отбелязва нов етап в процеса на [непрекъснато] създаване на все по-тесен съюз между народите на Европа, в който решенията се вземат възможно най-открито и възможно най-близо до неговите граждани.“

14 Съгласно второ съображение от този регламент:

„Откритостта дава възможност на гражданите да участват в процеса на вземане на решения и е гаранция за по-голяма законност, ефективност и отговорност на управление на гражданите в демократична система. Откритостта допринася за засилване на принципите на демокрация и за спазването на основните права, както е определено в член 6 от Договора за ЕС [в редакцията му преди Лисабонския договор] и в Хартата на основните права на Европейския съюз [наричана по-нататък „Хартата“].“

15 Четвърто и единадесето съображение от посочения регламент гласят:

„(4) Настоящият регламент цели да даде възможно най-голяма гласност на правото на публичен достъп до документите и да установи основните принципи и ограничения съгласно член 255, параграф 2 [...] ЕО.

[...]

(11) По принцип до всички документи на институциите следва да бъде осигурен публичен достъп. Въпреки това следва да се защитават някои публични и частни интереси, като се използва режимът на изключенията. На институциите следва да бъде предоставена възможност да защитят своите вътрешни консултации и преговори, когато това е необходимо предвид запазване на възможност за изпълнение на задачите им. При оценка на изключенията институциите следва да отчитат принципите на законодателството на Общността по отношение на защитата на личните данни във всички области на дейност на Съюза.“

16 Съгласно член 2 от Регламент № 1049/2001, озаглавен „Бенефициери и приложно поле“:

„1. Всеки гражданин на Съюза и всяко физическо или юридическо лице, пребиващо или чието седалище според учредителния акт е в държава членка, има право на достъп до документите на институциите, при условие че са спазени принципите, условията и ограниченията, определени в настоящия регламент.

2. Институциите могат, при спазване на същите принципи, условия и ограничения, да разрешат достъп до документите на всяко физическо или юридическо лице, което не пребивава или няма седалище според учредителния акт в държава членка.

3. Настоящият регламент се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз.

4. Без да се засягат членове 4 и 9, документите се предоставят за достъп на обществеността било въз основа на писмено заявление, било пряко в електронна форма или чрез използването на регистър. По-конкретно документи, изготвени или получени в хода на законодателна процедура, са пряко достъпни в съответствие с член 12.

5. Документи, квалифицирани като чувствителни съгласно определението в член 9, параграф 1, са предмет на специална обработка в съответствие с този член.

[...]"

17 Според член 4 от този регламент, който се отнася до изключенията от правото на достъп:

„1. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на:

[...]

б) [личния] живот и личната неприкосновеност, и по-специално в съответствие със законодателството на Общността относно защитата на личните данни.

2. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на:

[...]

— целите на дейности по инспектиране, разследване и одит,

освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

[...]“

- 18 Член 6, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 предвижда, че „[з]аявителят не е длъжен да мотивира заявката си“.

Обстоятелства в основата на спора

- 19 Обстоятелствата в основата на настоящия спор са изложени в точки 15—28 и 34—37 от обжалваното съдебно решение както следва:

„15 [Bavarian Lager] е дружество, учредено на 28 май 1992 г., с предмет на дейност внос на [германска] бира, предназначена за продажба в заведения за консумация на място в Обединеното кралство, разположени главно в северна Англия.

16 [Bavarian Lager] не е мог[ло] да продаде стоката си, тъй като голяма част от лицата, които стопанисват и управляват заведения за консумация на място в Обединеното кралство, са обвързани с договори за продажба с изключителни права, които ги задължават да се снабдяват с бира от определени пивоварници.

- 17 По силата на Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390 (подзаконов нормативен акт на Обединеното кралство относно доставките на бира) британските пивоварници, които притежават права в повече от 2 000 кръчми, са длъжни да предоставят на управителите на тези заведения възможността да закупуват бира от други пивоварници, при условие че тя е наливна и че има повече от 1,2 % обемно съдържание на алкохол, както предвижда член 7, параграф 2, буква а) от същия подзаконов нормативен акт. Тази разпоредба е известна като „Guest Beer Provision“ (по-нататък „GBP“).

- 18 Повечето от произведените извън Обединеното кралство видове бира [общо] не могат да се считат за „наливна бира“ по смисъла на GBP и следователно не попадат в приложното поле на последната.

- 19 С писмо от 3 април 1993 г. [Bavarian Lager] подава жалба пред Комисията, вписана като P/93/4490/УК, тъй като смята, че спрямо вноса GBP представлява мярка с равностоен на количествено ограничение ефект и следователно е несъвместима с член 30 от Договора за ЕО (понастоящем член 28 ЕО).

- 20 В резултат на проведено разследване, на 12 април 1995 г. Комисията решава да започне производство срещу Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия на основание член 169 от Договора за ЕО (понастоящем член 226 ЕО). На 28 септември 1995 г. Комисията известява [Bavarian Lager] за това разследване, както и за изпращане на 15 септември 1995 г. на [официално уведомително писмо] до Обединеното кралство. На 26 юни 1996 г. Комисията решава да изпрати мотивирано становище до Обединеното кралство и на 5 август 1996 г. публикува съобщение до пресата, в което се известява за това нейно решение.

- 21 На 11 октомври 1996 г. се провежда [събранието от 11 октомври 1996 г.], в което участват представители на генерална дирекция (ГД) „Вътрешен пазар и финансови услуги“ на Комисията, на Министерство на търговията и промишлеността на Обединеното кралство и на Конфедерацията на пивоварите

от общия пазар (по-нататък „КПОП“). С писмо от 27 август 1996 г. [Bavarian Lager] е поискал[о] да присъства на събранието [от 11 октомври 1996 г.], но Комисията отказва да уважи искането му.

- 22 На 15 март 1997 г. Министерството на търговията и промишлеността на Обединеното кралство съобщава за проект за изменение на GBR, според който бутилираната бира може да бъде продавана на дребно като бира с различен произход, също както наливната бира. След като Комисията на два пъти, а именно на 19 март 1997 г. и на 26 юни 1997 г., отлага решението си да изпрати мотивирано становище до Обединеното кралство, началникът на отдел № 2 „Прилагане на членове 30—36 от Договора за ЕО (уведомления, жалби, нарушения и др.) и отстраняване на ограничения на търговията“ от дирекция Б „Свободно движение на стоки и обществени поръчки“ на ГД „Вътрешен пазар и финансови услуги“ известява [Bavarian Lager] с писмо от 21 април 1997 г., че предвид проекта за изменение на GBR се спира производството по член 169 от Договора [...] и че не е изпратено мотивирано становище на [правителството] на Обединеното кралство. Също така му съобщава, че производството ще бъде прекратено след влизане в сила на изменената GBR. Новата редакция на GBR се прилага от 22 август 1997 г. Следователно, мотивираното становище никога не е било изпратено на Обединеното кралство, а на 10 декември 1997 г. Комисията решава окончателно да прекрати производството за нарушение.
- 23 С факс от 21 март 1997 г. [Bavarian Lager] иска от генералния директор на ГД „Вътрешен пазар и финансови услуги“ да му изпрати екземпляр от мотивираното становище в съответствие с Кодекса за поведение [относно публичния достъп до документите на Съвета и на Комисията (ОВ, L 340, 1993 г., стр. 41)]. Това негово искане, както и последващото, са отхвърлени.
- 24 С [решение] от 18 септември 1997 г. [...] генералният секретар на Комисията потвърждава отхвърлянето на искането, отправено до генералния директор на ГД „Вътрешен пазар и финансови услуги“.

- 25 [Bavarian Lager] подава жалба срещу решението от 18 септември 1997 г., вписана под номер Т-309/97 в регистъра на [Общия] съд. С Решение от 14 октомври 1999 г. по дело Bavarian Lager/Комисия (Т-309/97, Recueil, стр. II-3217) [Общият] съд отхвърля жалбата, като приема, че съблюдаването на разглежданата цел, а именно да се позволи на държавата членка доброволно да се съобрази с изискванията на Договора или, когато е необходимо, да ѝ се даде възможност да обоснове своята позиция, оправдава по съображения за защита на обществения интерес отказа за достъп до подготвителен документ във връзка с фазата на разследването по производството по член 169 от Договора [...].
- 26 В съответствие с Кодекса за поведение [относно публичния достъп до документите на Съвета и на Комисията] на 4 май 1998 г. [Bavarian Lager] подава до Комисията заявление за достъп до всички документи, добавени към преписка Р/93/4490/УК от [...] единадесет дружества и организации, както и от три определени категории лица или предприятия. Комисията отхвърля първоначалното заявление с мотива, че [посоченият] Кодекс[...] за поведение се прилага само спрямо документи, чийто автор е Комисията. Потвърждението на заявлението е отхвърлено, на основание че Комисията не е автор на въпросните документи и че всяко заявление трябва да се адресира до автора.
- 27 На 8 юли 1998 г. [Bavarian Lager] подава жалба до Европейския омбудсман, вписана под номер 713/98/ІН, като доуточнява с писмо от 2 февруари 1999 г., че е искал да получи имената на представителите на КПОП, участвали на събранието от 11 октомври 1996 г., както и фирмените наименования на дружествата и имената на лицата, включени в четиринадесетте категории, определени от [Bavarian Lager] в първоначалното му заявление за достъп до документите, съдържащо коментари, предадени на Комисията в рамките на преписка Р/93/4490/УК.
- 28 В резултат на размяна на писма между Омбудсмана и Комисията, тя известява [Омбудсмана] през октомври и ноември 1999 г., че от 45-те писма, които е изпратила на засегнатите лица, за да им поиска разрешение да оповести

тяхната самоличност на [Bavarian Lager], е получила 20 отговора, от които 14 утвърдителни и 6 отрицателни. Комисията предава имената и адресите на лицата, които са се съгласили имената им да бъдат съобщени. [Bavarian Lager] посочва на Омбудсмана, че предадените от Комисията данни са все още непълни.

[...]

- 34 С електронно писмо от 5 декември 2003 г. [Bavarian Lager] иска от Комисията да му предостави достъп до посочените в точка 27 по-горе документи, като посочва за правно основание Регламент № 1049/2001.
- 35 Комисията отговаря на това искане с писмо от 27 януари 2004 г., като потвърждава, че някои от документите във връзка със събранието [от 11 октомври 1996 г.] могат да се оповестят, но насочва вниманието на [Bavarian Lager] върху факта, че пет имена в протокола от събранието от 11 октомври 1996 г. са прикрити, тъй като две лица изрично са се противопоставили на оповестяването на самоличността им, а с другите три Комисията не е успяла да установи контакт.
- 36 С електронно съобщение от 9 февруари 2004 г. [Bavarian Lager] подава потвърждение на заявлението по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 с цел да получи пълния протокол от събранието от 11 октомври 1996 г. с имената на всички участници.

37 С[ъс спорното решение] Комисията отхвърля потвърдението на заявление[то] на [Bavarian Lager]. Тя потвърждава, че Регламент № 45/2001 се прилага спрямо заявленията за оповестяване на имената на другите участници. След като [Bavarian Lager] не е доказал наличието на никаква ясно формулирана и легитимна цел, [нито необходимостта от подобно оповестяване,] то предвидените в член 8 от същия регламент изисквания не са спазени и се прилага изключението по член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001. Комисията добавя, че дори правилата в областта на защитата на личните данни да не се прилагат, тя въпреки това би могла да откаже оповестяването на другите имена по силата на член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, за да не се дискредитира правомощието ѝ да провежда разследвания.“

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

20 С обжалваното съдебно решение Общият съд отменя спорното решение.

21 Във връзка с достъпа до пълния протокол от събранието от 11 октомври 1996 г. в точки 90—95 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че заявката на Bavarian Lager е подадена на основание Регламент № 1049/2001. Напомняйки същевременно, че съгласно член 6, параграф 1 от този регламент заявителят не е длъжен да мотивира заявката си за достъп и следователно не трябва да доказва какъвто и да е интерес от предоставяне на достъп до заявените документи, Общият съд разглежда предвиденото в член 4, параграф 1, буква б) от посочения регламент изключение за съобщаване на данни в случаите, когато оповестяването на подобен документ би засегнало защитата на личния живот и на личната неприкосновеност.

- 22 В точки 96—119 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда отношението между Регламент № 45/2001 и Регламент № 1049/2001. Като същевременно отбелязва, че съгласно петнадесето съображение от Регламент № 45/2001 достъпът до документи, включително тези, които съдържат лични данни, попада в приложното поле на член 255 ЕО, Общият съд подчертава, че съгласно единадесето съображение от Регламент № 1049/2001 при оценка на приложимостта на дадено изключение институциите следва да отчитат принципите на законодателството на Съюза по отношение на защитата на личните данни във всички области на дейност на Съюза, следователно и принципите, установени в Регламент № 45/2001.
- 23 Като се позовава на упоменатите в член 2, букви а) и б) от Регламент (ЕО) № 45/2001 определения за „лични данни“ и за „обработка на лични данни“, в точка 105 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че съобщаването на данни чрез изпращане, разпространение или друго предоставяне попада в определението за „обработка“ и по този начин Регламент № 45/2001 предвижда сам по себе си, независимо от Регламент № 1049/2001, възможността някои лични данни да бъдат публично оповестени.
- 24 В точка 106 от обжалваното съдебно решение Общият съд е подчертал, че член 5, буква а) или б) от Регламент (ЕО) № 45/2001 изисква обработката на лични данни да бъде законосъобразна, необходима за изпълнението на задача, която е в интерес на обществото, или за съобразяване със законно задължение, което се прилага спрямо контролиращия орган. По-нататък Общият съд е отбелязал, че предвиденото в член 2 от Регламент № 1049/2001 право на достъп до документите на институциите, признато на гражданите на Европейския съюз и на всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или чието седалище според устройствения акт е в държава членка, представлява законно задължение по смисъла на член 5, буква б) от Регламент № 45/2001. Следователно, ако Регламент № 1049/2001 налага съобщаването на данни, което представлява „обработка“ по смисъла на член 2, буква б) от Регламент № 45/2001, то член 5 от същия регламент прави това съобщаване законно.

25 Произнасяйки се по въпроса за доказването на предвидената в член 8, буква б) от Регламент № 45/2001 необходимост от предаване на данните и на предвиденото в член 18 от този регламент право на възражение на засегнатото лице, в точки 107—109 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява по-специално следното:

„107 Що се отнася до задължението да се докаже необходимостта от предаване на данните, предвидено в член 8, буква б) от Регламент № 45/2001, необходимо е да се напомни, че достъпът до документи, съдържащи лични данни, попада в приложното поле на Регламент № 1049/2001, както и че според член 6, параграф 1 от него заявителят не е длъжен да мотивира заявлението си и не трябва да доказва наличие на интерес при достъп до [заявените] документи [...]. Следователно хипотезите, в които се предават лични данни в рамките на прилагането на член 2 от Регламент № 1049/2001, който предвижда право на достъп до документите за всички граждани на Европейския съюз, попадат в приложното поле на този регламент, така че заявителят няма нужда да доказва необходимия характер на оповестяването по смисъла на член 8, буква б) от Регламент № 45/2001. Всъщност, ако се изисква от заявителя да докаже необходимия характер на предаването като допълнително условие, наложено от Регламент № 45/2001, то това изискване би противоречало на целта на Регламент № 1049/2001, а именно на възможно най-широк публичен достъп до съхраняваните от институциите документи.

108 Освен това предвид обстоятелството, че по силата на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 достъпът до документ се отказва, когато оповестяването му засяга защитата на личния живот и на неприкосновеността на личността, предаването, което [не] попада в това изключение, не може по принцип да засегне легитимните интереси на [субекта на данните] по смисъла на член 8, буква б) от Регламент № 45/2001.

- 109 Що се отнася до правото на възражение на [субекта на данните], в член 18 от Регламент № 45/2001 се предвижда, че то[й] може по всяко време, позовавайки се на императивни и легитимни основания, свързани с конкретното му/й положение, да възрази срещу обработката на свързани с него/нея данни, освен в случаите по член 5, буква б) от въпросния регламент. Следователно предвид това, че посочената в Регламент № 1049/2001 обработка[...] представлява законно задължение по смисъла на член 5, буква б) от Регламент № 45/2001, [субектът на данните] по принцип не разполага с правото на възражение. Въпреки това, като се има предвид, че член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 предвижда изключение от законното задължение, последиците от оповестяването на данните, свързани с [техния субект], трябва да се отчитат на тази основа.“
- 26 Накрая, Общият съд е приел, че предвиденото в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 изключение трябва да се тълкува стеснително и се отнася само до личните данни, които могат да засегнат конкретно и действително запазването на личния живот и неприкосновеността на личността. Разглеждането на това засягане трябва да се осъществи в светлината на член 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и на развитата на тази основа съдебна практика.
- 27 Общият съд приема общо в точка 133 и конкретно в точка 139 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че Bavarian Lager не е установил нито ясно формулирана и легитимна цел, нито необходимост от получаване на имената на петте лица, които са участвали в събранието от 11 октомври 1996 г. и които след събранието са се противопоставили самоличността им да бъде разкрита на Bavarian Lager.
- 28 Що се отнася до предвиденото в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001 изключение, свързано със защитата на целите на дейности по инспектиране, разследване и одит, Общият съд принципно е отхвърлил

прилагането на тази разпоредба и е приел по-конкретно, че обект на поверителна обработка не могат да бъдат лица, различни от жалбоподателя, и че тази защита е оправдана само ако разглежданата процедура все още е в ход.

Производство пред Съда и искания на страните

29 С Определение на председателя на Съда от 13 юни 2008 г. Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Съвета на Европейския съюз са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията. Република Финландия и Кралство Швеция са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Bavarian Lager, а Кралство Дания — в подкрепа на исканията на Bavarian Lager и на Европейския надзорен орган по защита на данните.

30 Комисията иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отменя спорното решение,

- да се произнесе окончателно по въпросите, които са предмет на настоящата жалба,

- да осъди Bavarian Lager да заплати съдебните разноски, направени от Комисията в първоинстанционното производство и в настоящото производство по обжалване или, ако Комисията загуби делото, да бъде осъдена да заплати половината от съдебните разноски, понесени от Bavarian Lager в първоинстанционното производство.

31 Съветът иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да осъди Bavarian Lager да заплати съдебните разноски.

32 Обединеното кралство иска от Съда:

- да уважи жалбата на Комисията и формулираните от нея искания.

33 Bavarian Lager иска от Съда:

- да отхвърли изцяло жалбата на Комисията,
- да осъди Комисията да заплати направените от Bavarian Lager съдебни разноски в първоинстанционното производство и в настоящото производство по обжалване или, в случай че жалбата бъде уважена, всяка от страните да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски.

34 Кралство Дания, Република Финландия, Кралство Швеция и Европейският надзорен орган по защита на данните искат от Съда:

— да отхвърли изцяло жалбата.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

35 С писма от 11 и 13 ноември 2009 г. Комисията и Европейският надзорен орган по защита на данните искат възобновяване на устната фаза на производството.

36 Съдът може служебно или по предложение на генералния адвокат, както и по искане на страните да разпреди възобновяване на устната фаза на производството в съответствие с член 61 от процедурния си правилник, ако смята, че делото не е достатъчно изяснено или че трябва да бъде решено въз основа на довод, който страните не са разисквали (Решение от 8 септември 2009 г. по дело *Liga Portuguesa de Futebol Profissional и Bwin International*, C-42/07, Сборник, стр. I-7633, точка 31 и цитираната съдебна практика).

37 В исканията си Комисията и Европейският надзорен орган по защита на данните се ограничават до това да изтъкнат, че заключението на генералния адвокат се основава на доводи, които не са били разисквани нито пред Общия съд, нито пред Съда.

- 38 Съдът смята, че в конкретния случай разполага с всички необходими сведения, за да се произнесе по спора, с който е сезиран, и че този спор не трябва да се разглежда от гледна точка на доводи, които не са разисквани пред него.
- 39 Ето защо няма основание за възобновяване на устната фаза на производството.

По жалбата

- 40 В подкрепа на жалбата си Комисията изтъква три основания, а именно:
- като е обявил, че член 8, буква б) от Регламент № 45/2001 не е бил приложен в конкретния случай, Общият съд е тълкувал и приложил неправилно член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001,
 - като е тълкувал стеснително условието, предвидено в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е изключил от неговото приложно поле законодателството на Съюза относно защитата на съдържащи се в даден документ лични данни,
 - що се отнася до тълкуването на член 4, параграф 2, трето тире от този регламент, Общият съд неправилно е ограничил защитата на поверителността на разследванията само до жалбоподателите и за да бъде запазена тази поверителност, е възприел като изискване разследването да бъде още в ход.

Съображения на Съда

- 41 Като се има предвид, че двете първи правни основания до голяма степен се припокриват, е необходимо те да се разгледат заедно.
- 42 Комисията, подкрепяна от Обединеното кралство и от Съвета, посочва по същество, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото в конституциите си относно приложението на предвиденото в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 изключение и така е направил на практика неприложими някои разпоредби на Регламент № 45/2001.
- 43 Комисията счита, че Общият съд се е произнесъл, без да се позове на втората част от изречението на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, в която е уточнено, че институциите отказват достъп до документ, който би могъл да засегне защитата на личния живот и личната неприкосновеност, „и по-специално в съответствие със законодателството на Общността относно защитата на личните данни“. Общият съд бил изтъквал предвиденото в тази разпоредба изключение само с оглед на член 8 от ЕКПЧ и на развитата на тази основа съдебна практика.
- 44 Това неправилно тълкуване на предвиденото в посочения член 4, параграф 1, буква б) изключение правело на практика неприложими няколко разпоредби на Регламент № 45/2001, а именно член 8, буква б), и член 18, буква а) от този регламент.

- 45 По-конкретно, според Комисията, като е дал предимство на член 6, параграф 1 от Регламент № 1049/2001, в който се предвижда, че в рамките на заявленията за публичен достъп до документи заявителят не е длъжен да мотивира заявката си, Общият съд е направил на практика неприложим член 8, буква б) от Регламент № 45/2001, който задължава получателят на лични данни да удостовери необходимостта от тяхното оповестяване.
- 46 Посоченото в член 8, буква б) от Регламент № 45/2001 задължение да се докаже преследването на легитимна за получателя на лични данни цел обаче било една от ключовите разпоредби на цялото законодателство на Съюза относно защитата на данни. Така разкриването на лични данни, които се съдържат в държан от институция документ, представлявало едновременно публичен достъп до документ съгласно Регламент № 1049/2001, но също и обработка на лични данни съгласно Регламент № 45/2001 — нещо, което Общият съд не бил взел предвид.
- 47 По-нататък, според Комисията, като е приел, че всяка заявка за лични данни трябва да бъде съобразена със законното задължение, което произтича от правото на публичен достъп по смисъла на член 5, буква б) от Регламент № 45/2001, Общият съд лишава от полезно действие член 18, буква а) от същия регламент, който предоставя на субекта на данни възможността по всяко време, позовавайки се на непреодолими легитимни основания, свързани с конкретното му/й положение, да възрази срещу обработката на свързани с него/нея данни.
- 48 Следва да се подчертае, че Общият съд посвещава значителна част от разсъжденията си, а именно точки 96—119 от обжалваното съдебно решение, на това, да анализира отношението между Регламент № 45/2001 и Регламент № 1049/2001, и след това в точки 121—139 от това решение прилага към настоящия случай изведените от този анализ критерии.

- 49 Както правилно е подчертал Общият съд в точка 98 от обжалваното съдебно решение, при разглеждането на отношението между Регламент № 1049/2001 и Регламент № 45/2001, с цел прилагането на предвиденото в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 изключение в конкретния случай, трябва да се има предвид, че посочените регламенти имат различни цели. Първият регламент цели да осигури възможно най-голяма прозрачност на процеса на взимане на решения от публичните органи, както и на информацията, на която се основават техните решения. Той следователно има за цел в най-голяма степен да улесни упражняването на правото на достъп до документите, както и да насърчи добрите административни практики. Вторият регламент има за цел да осигури защитата на свободите и на основните права на физическите лица, по-специално на техния личен живот, при обработката на лични данни.
- 50 Както е видно от второто съображение от Регламент № 45/2001, законодателят на Съюза е възнамерявал да установи „напълно функционална“ система за защита, а съгласно текста на дванадесето съображение от този регламент е счел за необходимо „да [...] гарантира последователно и еднакво прилагане на територията на цялата Общност на правилата за защита на основните права и свободи на физическите лица по отношение на обработката на лични данни“.
- 51 Съгласно същото това дванадесето съображение правата, предоставени на за сегнатите лица с оглед на защитата им спрямо обработката на лични данни, съставляват правила за защита на основните права и свободи. Според законодателя на Съюза правната уредба на Съюза относно обработката на лични данни служи за защита на основните права и свободи.
- 52 Съгласно седмо и четиринадесето съображение от Регламент № 45/2001 става дума за „мерки, които [...] са задължителни“ и се прилагат за „всички обработки на лични данни от страна на всички институции и органи на Общността“ и „при каквито и да е обстоятелства“.

- 53 Както следва от първото съображение на Регламент № 1049/2001, той е част от изразената в член 1, втора алинея ЕС воля да се отбележи нов етап в процеса на непрекъснатото създаване на все по-тесен съюз между народите на Европа, в който решенията се вземат възможно най-открито и възможно най-близо до неговите граждани.
- 54 Съгласно второто съображение от този регламент откритостта дава възможност на гражданите да участват в процеса на вземане на решения и е гаранция за по-голяма законност, ефективност и отговорност на управление на гражданите в демократичната система.
- 55 Регламент № 1049/2001 установява като общо правило възможността за публичен достъп до документите на институциите, но предвижда изключения, свързани с някои частни и публични интереси. По-конкретно в единадесето съображение от този регламент се припомня, че „[п]ри оценка на изключенията институциите следва да отчитат принципите на законодателството на Общността по отношение на защитата на личните данни във всички области на дейност на Съюза“.
- 56 Регламент № 45/2001 и Регламент № 1049/2001 са приети на дати, които са много близко една до друга във времето. Те не съдържат разпоредби, които да предвиждат изрично предимството на единия регламент над другия. По принцип следва да се осигури пълното им прилагане.
- 57 Единствената изрична връзка между тези два регламента е установена в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, който предвижда изключение от предоставяне на достъп до документ в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на личния живот и личната неприкосновеност, и по-специално в съответствие със законодателството на Съюза относно защитата на личните данни.

- 58 В точки 111—120 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд ограничава прилагането на предвиденото в тази разпоредба изключение до случаите, когато са нарушени личният живот или личната неприкосновеност по смисъла на член 8 от ЕКПЧ и на съдебната практика на Европейския съд по правата на човека, без да вземе предвид законодателството на Съюза относно защитата на личните данни, и по-специално Регламент № 45/2001.
- 59 Следва да се отбележи, че по този начин Общият съд нарушава разпоредбата на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, която е неделима и изисква евентуалното засягане на личния живот и на личната неприкосновеност да се разглежда и преценява винаги в съответствие със законодателството на Съюза относно защитата на лични данни, и по-специално с Регламент № 45/2001.
- 60 Член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 установява специфичен засилен режим на защита на лице, чиито лични данни евентуално биха могли да бъдат предоставени на обществеността.
- 61 Съгласно член 1 параграф 1 от Регламент № 45/2001 предметът на този регламент е да се осигури „защита[...] [на] основните права и свободи на физическите лица, и по-специално правото им на личен живот по отношение на обработката на лични данни“. Тази разпоредба не позволява разделяне на случаите на обработка на лични данни на две категории, а именно: една категория, в която тази обработка се разглежда само на основание член 8 от ЕКПЧ и на съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с този член, и друга категория, в която посочената обработка е подчинена на разпоредбите на Регламент № 45/2001.

- 62 От първото изречение на петнадесето съображение на Регламент № 45/2001 е видно, че законодателят на Съюза посочва необходимостта от прилагане на член 6 ЕС и посредством него на член 8 от ЕКПЧ, „[к]огато тази обработка се извършва от институции или органи на Общността при упражняване на дейности, попадащи извън обхвата на настоящия регламент, по-специално посочените в дялове V и VI от Договора [за ЕС, в редакцията му преди Лисабонския договор]“. В замяна на това подобно препращане не се оказвало необходимо във връзка с обработка, която се осъществява при упражняване на дейности, попадащи в обхвата на посочения регламент, тъй като в подобни случаи е очевидно, че се прилага самият Регламент № 45/2001.
- 63 От това следва, че разпоредбите на Регламент № 45/2001, включително членове 8 и 18 от него, се прилагат изцяло в случай на заявка на основание Регламент № 1049/2001, насочена към получаване на достъп до документи, които съдържат лични данни.
- 64 Като не е взел предвид съдържашото се в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 препращане към законодателството на Съюза относно защитата на личните данни и следователно към Регламент № 45/2001, в точка 107 от обжалваното съдебно решение Общият съд от самото начало е отхвърлил приложението на член 8, буква б) от Регламент № 45/2001, а в точка 109 от това решение — приложението на член 18 от посочения регламент. Посочените членове обаче съставляват основни разпоредби на установения с Регламент № 45/2001 режим на защита.
- 65 Следователно специфичното ограничително тълкуване, което Общият съд дава на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, не съответства на равновесието, което законодателят на Съюза е възнамерявал да установи между двата разглеждани регламента.

- 66 В конкретния случай от документите по преписката, и по-специално от спорното решение, следва, че вследствие на заявките на Bavarian Lager от 4 май 1998 г., 5 декември 2003 г. и 9 февруари 2004 г. Комисията му е изпратила документ, в който се съдържа протоколът от събранието от 11 октомври 1996 г., от който са заличени пет имена. От тези пет имена Комисията не е могла да се свърже с три лица, които да дадат съгласието си, а две други лица са се противопоставили изрично на оповестяването на самоличността им.
- 67 За да откаже пълен достъп до този документ, Комисията се е основала на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 и на член 8 от Регламент № 45/2001.
- 68 Следва да се посочи, че в точка 104 от обжалваното съдебно решение, като разглежда член 2, буква а) от Регламент № 45/2001, т.е. определението на понятието „лични данни“, Общият съд правилно установява, че фамилното и личното име могат да се считат за лични данни.
- 69 В точка 105 от това решение, разглеждайки член 2, буква б) от посочения регламент, т.е. определението на понятието „обработка на лични данни“, Общият съд също правилно е установил, че съобщаването на подобни данни попада в определението за „обработка“ по смисъла на същия този регламент.
- 70 В точка 122 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно заключава, че списъкът с участниците в събранието от 11 октомври 1996 г. — част от протокола от това събрание, също съдържа лични данни по смисъла на член 2, буква а) от Регламент № 45/2001, тъй като лицата, които са могли да присъстват на това събрание, могат да бъдат идентифицирани.

- 71 Поради това решаващият въпрос е дали в съответствие с член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 и с Регламент № 45/2001 Комисията е могла да предостави достъп до документа, в който се съдържат петте имена на участниците в събранието от 11 октомври 1996 г.
- 72 На първо място, следва да се посочи, че Bavarian Lager е могло да има достъп до цялата информация относно събранието от 11 октомври 1996 г., включително до становищата, изразени от участниците в тяхното професионално качество.
- 73 При подаването на първата заявка от Bavarian Lager на 4 май 1998 г. Комисията е изисквала съгласието на участниците в събранието от 11 октомври 1996 г., за да може да разпространи имената им. Както посочва тази институция в решението от 18 март 2003 г., тази процедура е съответствала на изискванията на действащата по онова време Директива 95/46.
- 74 След нова заявка на Bavarian Lager до Комисията от 5 декември 2003 г., с която иска да му бъде изпратен пълният протокол от събранието от 11 октомври 1996 г., на 27 януари 2004 г. Комисията го уведомява, че предвид влизането в сила на Регламент № 45/2001 и на Регламент № 1049/2001 занапред тя трябва да обработва посочената заявка в рамките на специфичния режим на тези регламенти, и по-специално на член 8, буква б) от Регламент № 45/2001.
- 75 Независимо дали в рамките на стария режим по Директива 95/46, или при действието на Регламент № 45/2001 и на Регламент № 1049/2001, Комисията с основание е проверила дали засегнатите лица са дали съгласието си за разпространение на отнасящите се до тях лични данни.

- 76 Следва да се приеме за установено, че като е разпространила спорния документ с текст, от който са заличени пет имена на участници в събранието от 11 октомври 1996 г., Комисията не е нарушила разпоредбите на Регламент № 1049/2001 и е изпълнила в достатъчна степен задължението си за откритост.
- 77 Като е изисквала от Bavarian Lager да установи необходимостта от предаване на личните данни относно петте лица, които не са дали изрично съгласие, Комисията се е съобразила с разпоредбите на член 8, буква б) от Регламент № 45/2001.
- 78 Тъй като Bavarian Lager не е предоставило никаква изрична и легитимна обосновка, нито убедителен довод, за да докаже необходимостта от предаване на тези лични данни, Комисията не е могла да претегли различните интереси на съответните страни. Тя не е могла и да провери дали няма основания да се предполага, че това предаване би могло да засегне легитимните интереси на субектите на данните, както е предвидено в член 8, буква б) от Регламент № 45/2001.
- 79 От гореизложеното следва, че Комисията с основание е отхвърлила заявката за достъп до пълния протокол от събранието от 11 октомври 1996 г.
- 80 Следователно Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 133 и 139 от обжалваното съдебно решение е заключил, че в конкретния случай Комисията неправилно е приложила член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 и е констатирала, че Bavarian Lager не е доказало нито ясно формулирана и легитимна цел, нито необходимостта да получи целия разглеждан документ.

81 Предвид всички посочени съображения и без да е необходимо да се разглеждат другите доводи и правни основания на страните, обжалваното съдебно решение следва да се отмени, доколкото с него се отменя спорното решение.

По последиците от отмяната на обжалваното съдебно решение

82 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда в случай на отмяна на решение на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

83 Такъв е настоящият случай.

84 Както бе констатирано от Съда в точки 69 и 73 от настоящото решение, спорното решение не нарушава разпоредбите на Регламент № 45/2001 и на Регламент № 1049/2001.

85 Поради това жалбата за отмяна на Bavarian Lager срещу посоченото решение трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

- 86 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. В съответствие с член 69, параграф 2 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 69, параграф 4 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, държавите членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Съдът може да вземе решение встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски.
- 87 След като Комисията е направила искане за осъждането на Bavarian Lager и изтъкнатите от последното правни основания в рамките на производството по обжалване не са приети, посоченото дружество трябва да бъде осъдено да заплати разноските по това производство.
- 88 След като Комисията е направила и искане Bavarian Lager да бъде осъдено да заплати разноските по първоинстанционното производство и жалбата на това дружество е отхвърлена, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските, свързани с първоинстанционното производство.
- 89 Кралство Дания, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединеното кралство, Съветът и Европейският надзорен орган по защита на данните понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (разширен състав) реши:

- 1) **Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 8 ноември 2007 г. по дело Bavarian Lager/Комисия (T-194/04), доколкото с него се отменя решението на Комисията от 18 март 2004 г., с което се отхвърля заявката за достъп до съдържащия всички имена пълнен протокол от проведеното на 11 октомври 1996 г. събрание, и доколкото с посоченото съдебно решение Европейската комисия се осъжда да понесе направените от The Bavarian Lager Co. Ltd съдебни разноски.**

- 2) **Отхвърля жалбата на The Bavarian Lager Co. Ltd срещу решението на Комисията от 18 март 2004 г., с което се отхвърля заявката за достъп до съдържащия всички имена пълнен протокол от проведеното на 11 октомври 1996 г. събрание.**

- 3) **Осъжда The Bavarian Lager Co. Ltd да понесе направените от Европейската комисия съдебни разноски както в рамките на производството по обжалване, така и в първоинстанционното производство.**

- 4) **Кралство Дания, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Съветът на Европейския съюз и Европейският надзорен орган по защита на данните понесат направените от тях съдебни разноски.**

Подписи